

in vse mu je godilo. Kàr osupne in nas vpraša: »Kdo pa je óni tam spredi med gospémi v višnjevi halji z zlatim križcem?« — »To je škof,« zavrtnemo mu kratko. Ali sedaj se je še bolj čudil in vprašal iz nova: »Kaj? Škof?« — »Posvečeni katoliški škof in vikarij ali namestnik zagrebškega nadškofa. Dober prijatelj in podpornik je glasbeni umetnosti in je bil mnogo let predsednik našemu društvu, letos pa smo ga zaradi velikih zaslug izvolili za zavetnika glasbenemu zavodu.« Videl si, kakó so se Slovencu od veselja zaiskrile oči, ko je med poslušalci zapazil še več odličnih duhovnikov in se iz nova prepričal o lepi zlogi hrvaške duhovne in posvetne gospóde, ki so vsi jednako navdušeni za vsak kulturni napredek národa svojega! —

Toda kam smo zašli! Prav ta trenutek čujemo zopet, da pod nami v hiši prepevajo »mladega kralja«; bržkone imajo góste, pa so otroci prižgali božično drevesce. Spominjajo nas, da smo še v božičnem času. Radi se v duhu pridružimo njih veselju in pojemo ž njimi, rojakom svojim pa kličemo z besedami zadnje kitice:

»Daj nam Bog zdravlje, k tomu veselje,
Na tom mladom ljetu svega obilja,
Na tom mladom ljetu veselimo se,
Mladoga kralja mi molimo.«

Ne glej me, dèkle, tí!

Ne glej me, dèkle, tí
Z nebeškimi očmi!
Ob tebi sanjam sanje
Ljubezenske nekdanje.

Umiril sem srcé,
Obraz pozabil njé,
Pozabil nje čaróbo,
Prebólel nezvestóbo.

Spominov zdaj okó
Ne búdi več na njó!
K ljubezni me ne gaue,
A stare trga rane . . .

Zdéslav.

